

S O M - H I

Setmanari portantveu de la Joventut d'Esquerra «Estat Català» de Badalona i Santa Coloma de Gramanet

18 abril 1936

Redacció i Administració: Carme, 57

Número solt: 20 cts.

Reivindicació

El dia 14 d'Abril al matí, mentre els nacionalistes governamentals inauguraven el bust de dos capitans espanyols commemorant la República Espanyola, nosaltres celebràvem un vermut popular en commemoració de la República Catalana, proclamada per Francesc Macià feia cinc anys.

No sabem pas si a la festa oficial hi assistí molt de gent; però del què estem convençuts és de la diferència de qualitat patriòtica entre els assistents als dos actes.

Els uns celebraven un acte de limitació colonial, els altres una professió de fe nacionalista integral.

La bandera espanyola presidia llur festa; la bandera estel'lada i el manifest d'Estat Català juntament amb l'ofici del Sr. Casellas presidia la nostra.

Per als nacionalistes conscients no hi havia pas cap dubte possible.

*
**

De tots els parlaments que es pronuncien, destaca per la seva sinceritat el de Josep Dencàs, que deixà fixada d'una manera inequívoca la posició dels dos homes més significats d'Estat Català enfront de les falsetats, insídies i ocusacions de què són objecte.

Per ésser l'orador més discutit de tots els que ens oferiren llur concurs, farem al final, una recensió del seu contingut. L'atmosfera d'animadversió que en contra d'ell han creat significats elements d'altres partits, ens obliga a comentar-lo.

Al fer-ho, no pretenem amb això obrir els ulls dels encegats, sinò retre tribut de justícia a l'amic i a l'home que, si hagués tingut el migrat concepte de l'honor que tenien els seus acusadors, en lloc de guardar el seu digne silenci en hores de persecució, hauria pogut espolsar-se immediatament el llot que llançaven al seu damunt, fent revelacions i aclariments que haurien ensorrat fulminantment els seus detractors, però, que haurien agreujat sens dubte la situació dels caiguts en mans de l'enemic.

Ara, però, que les paraules no poden més que desfer prestígis d'heroisme convencional i de patriotisme dubtós, i no danyar la causa nacional, Josep Dencàs parlarà sigui on sigui, i sabrem actituds, coneixerem actuacions i veurem desllindar-se els camps i tal vegada com els acusats es converteixen en acusadors.

Quan es vol jutjar i condemnar un home, cal deixar-lo parlar i defensar-se, altrament és trepitjar un principi essencial de justícia.

Influïda per les manifestacions tendencioses dels seus caps polítics, una part del poble pretén erigir-se en jutge d'uns fets que desconeix. El que succeí aquella nit està encara entre Josep Dencàs i el President Companys.

Dencàs i Badia no defugeixen pas llur responsabilitat. En el futur Congrés d'Estat Català, es discutirà llur actuació i públicament estan disposats a defensar-la.

Fins aquella data no podem dir res més.

L'elecció de compromissaris

Per al dia 10 del proper Maig està assenyalada la data d'aquestes eleccions que si hem de creure el que diu la premsa, revestiran una importància inoïda.

Tota aquesta literatura que hom està bastint al seu voltant, ens fa l'efecte d'una gentil bombolla de sabó que els polítics—fent llur joc—s'entretenen en inflar fent-la gran, gran, fins que a l'esclatar ensenyi la seva buidor.

Les dretes amenacen i anuncien llur abstenció, les esquerres preparen candidatures i el ciutadà conscient amb una unció que

enamora, pesa, judica, escateix i primfila el seu gest més convenient.

De totes maneres la confiança en l'entusiasme popular no deu ésser tan considerable quan ja s'anuncia prèviament que el quòrum del 40% no és necessari, per tal d'evitar la segona volta.

No sabem pas si el públic deixarà de votar per convicció, dessídia o mandra. Però el que sembla segur és que ja ho donen per descomptat.

*
**

El ciutadà anònim s'engresca i es multi-